

Տ Ե Ր Ը

ԳՐԱԿԱՆ

Երբ մուծելը իջան, Յովսէփ Արևմա-
թացին նոնեփայտէ իր Զահը վառած բլուրէն
ձոր իջաւ, որովհետեւ տանը մէջ գործ ունէր:

Միայնութեան ձորին կարծր խոհերուն
վրայ ծնրազրած՝ մերկ երիտասարդ մը ան-
տաւ որ կու լաւր: Իր մազերը մեղրի գոյն
ունէին և մարմինը ճերմակ ծաղիկի կը
նմանէր. բայց իր մարմինը վերաւորած էր
փուշերէն ու իր մազերուն վրայ իբրև
պսակ՝ յոխոր ցանած էր:

Եւ ան որ շատ ինչքեր ունէր, ըսաւ
երիտասարդին որ մերկ էր. «Ձեմ զարմա-
նար որ ձեր վիշաք այսքան մեծ է, որով-
հետեւ իրօք արգար մըն էր»:

Ու երիտասարդը պատասխանեց.

— Ես Յիսուսի վրայ չէ որ կու լամ,
այլ իմ վրաս. ես ալ Զուրը գինիի փոխեցի,
բորոտները բժշկեցի, կոյրերուն աչքը
բացի, Զուրերուն վրայէն քաշեցի և գե-
րեզմանները բնակողներուն դեմքը վա-
նեցի: Ես ալ սովածներուն հաց տուի ա-
նապատին մէջ ուր սնունդ չկար, մեռել-
ներուն յարութիւն տուի, և իմ հրամա-
նովս, ամբոխին առջև, անպտուղ քղեհի
մը չորցաւ. բոլոր այն բաները զոր Յիսուս
ըրաւ՝ ես ալ ըրի: Եւ սակայն զիս չխաչե-
ցին... Ահա թէ ինչու կու լամ»:

Օ. Վ.

երկրի վրայ, գերուած Հռոմէն, երբ մեծ
մարգարէն կը բարձրանար իր վերելքին:

Մարդ մը կ'ըզձար թագաւորութեան՝
ուր իշխան ըլլաւ կ'ուզէր, ուրիշ մը կը
տենչար թագաւորութեան մը՝ ուր բոլոր
մարդերը իշխաններ պիտի ըլլային:

Խ. Ծ.

Զ Ա Ր Ե Ն Ց

ՀԱՅ ՀՈԳԻԻ ՎԵՐՋԻՆ ԵՐԿԻԶԸ

Սոյն ճառը խօսուած է Նիւ Եոքի մէջ, Հայ Գրա-
կանութեան Բարեկամներու Միութեան ունեցած մէկ
ներապան դաստիարակութեան — 1960 Մարտ 25-ին —
Շիֆակոյթէ յաղակալէս հրաւիրուած, ՏԻՍ. Համբար-
ձում Բէկիմեանի կողմէ:

Պարտք կը զգամ և պէտք է խոստովա-
նիմ, թէ Հայ Գրականութեան Բարեկամ-
ներու հրաւերը խոր յուզմունք արթնցուց
ներսս: Հայ գրականութիւնը հօր ունե-
ցած է բարեկամներ, որ ունենայ հիմա,
Սփիւռքի մտաւորական Սահարայի մէջ,
Անապատէ մը աւելի, Հայկական Սփիւռքը
ստեղծած է Տանթէական Պարունակ մը,
որուն մէջ ծոյն կրակով կրկնող Հայը ա-
ւելի անզիրոյ կատաղութեամբ կ'ատէ իր
ազգակիցները քան զանոնք, որոնք զինքը
արմատախիլ ըրին:

Օտար արեգակներու անբարեխիղճ հըր-
կիզումին տակ մեր բեկորները ներկայիս
մատնուած են անխուսափելի մոխրացումի:
Այդ գիտակցութիւնը միզ պէտք է պար-
տադրէ, որ եթէ չի կրցանք հաշտ ապրիլ
մեր կեանքի ընթացքին, բարեացակամ
ըլլանք իրարու հանդէպ հոգեվարքի մեր
վերջին օրերուն:

Յիլեհ Չարեմց ալլարանական քերթուած
մը գրած է, Մահուան Տեսիլ անունով: Այդ
ոտանաւորին մէջ Չարեմց կ'ողբկոչէ մեր-
ձաւոր անցեալի մեր ազատագրական շար-
ժումի գործիչներն ու զաղափարախօսները:
Չարեմց փքոց մը կը դնէ Բանձի ուրուա-
կանին ձեռքը որ այդ փքոցով կայծերու
հեղինակը վառ պահէ «Համարեա հանգած
մի խարոյկ, տազնապով թարթող մի կրակ»:
Բաճիկի և իր հետեւորդները վերջապէս ար-
ծարծեցին կայծ մը մեր մէջ: Մեզի սորվե-
ցուցին կուսիլ ու մեռնիլ յանուն մեր ազ-
գային ու մարդկային արժանապատուու-
թեան: Բայց մենք չուտով մոռցանք, թէ